

Laryso,

mám pocit, že se ode mě pomalu vzdaluješ. Možná si to jen namlouvám, možná se opravdu něco změnilo. Ať je to jakkoli, bolí to. Je to jako stálý tlak v hrudi, který se nedá ignorovat. Jako kdybych v kapse nosil hladký kámen. Neublíží, ale pořád o něm vím. Ten kámen je tvoje nepřítomnost.

Nepíšu ti proto, abych tě přitáhl zpátky. Nepíšu ti proto, abych si tě připomněl. Jen sedím doma, zapnu konvici, čekám, až začne vařit, a v hlavě mi probleskne, že bys řekla, ať ji ještě nechám, že voda není dost horká. A já si uvědomím, že i obyčejné věci mluví tvým hlasem. Je to hezké i bolestivé zároveň.

Nepůjdu kolem toho oklikou: miluju tě. I teď, když je mezi námi ticho nebo odstup. Ta láska kvůli tomu nezmizela. Jen se stala tišší, trpělivější. Učím se neprosazovat ji silou. Připomínám si větu: nemusím být tvoje volba, abych tě miloval správně. Učím se stát nablízku, aniž bych ti bral prostor. Milovat tak, aby ses nemusela bránit.

Když tě potkám, usměju se. Ne proto, že bych chtěl něco skrýt, ale protože tě vidět je pořád radost. Nepotřebuju vysvětlení. Nechci tě tlačit do odpovědí, které bys mi dala jen proto, že je chceš mít z cesty. Chci, aby to, co mezi námi kdy bude, bylo tvoje rozhodnutí, ne moje touha.

Možná se nestane nic. Možná to všechno zůstane jednostranné. Ale to, co se stalo ve mně, za to stálo. I kdyby láska zůstala jen na mé straně, nebyla zbytečná. Změnila mě. Učí mě být lepší. Klidnější. Měkčí vůči světu. Takovou lásku nelituju, ani kdyby mě bolela.

Dnes půjdu spát dřív, ne proto, abych na tebe nemyslel, ale abych si odpočinul od čekání. Zítra se probudím, udělám si kávu a budu se snažit být dobrý člověk. To je jediná odpověď, kterou mám na tuhle lásku: nezhořknout. Zůstat laskavý. A nechat dveře otevřené, i kdybys jimi nikdy neprošla.

Nečekám, že jimi projdeš. Jen je nechci zavřít.

22. srpna

— T.